

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Mantzius, Kristian Andreas Leopold FRA: Houstrup, Jens Christian (1845-11-02)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Mantzius, Kristian Andreas Leopold FRA: Houstrup, Jens Christian (1845-11-02)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 83. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000024.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

C. Hostrup til Kr. Mantzius.

2den November 1845

Du har gjort en god Gjerning med dit sidste Brev; det var et Ord fra min gamle Kr. Mantzius, som jeg saa tidt i den senere Tid har maattet frygte, at baade du og jeg havde tabt. Det har gjort mig ondt, naar jeg har troet at see Aarenes og det meget gehaltlose Selskabs Indvirkning paa din ejendommelige varme Følelse, som jeg betragter baade som din Gave som Menneske og som Kunstner ; at du havde lært at tie, var vel baade godt og klogt, men du syntes mig saa ofte at have tabt din stærke Samvittighed, den Hjertets Uskyldighed, som jeg har beundret hos dig midt under alle Forvildelser, den Skrupuløsitet, der maa drive et Menneske saa mægtigt fremad, fordi den aldrig lader os finde Behag i os selv, som vi ere. Har jeg gjort dig Uret, saa har jeg ogsaa gjort dig Afbigt i mit Hjerte, da jeg havde læst det sidste velsignede Brev, som, uagtet det viste mig, hvilke trykkende Forhold du lever under, voldte mig stor Glæde og ingen Sorg, thi Korset har vi jo alle at bære paa, og «unsre Kraft gedeiht in Sturm und Regen». Bliv ved, min egen kjære Ven, lev mere alene, s. 84 Selskabslivet er efter en flittig Dag en Hvile, men uden Selvflid er det Aandsfortærelse uden Nydelse.

Det klinger saa moraliserende, men jeg skriver ligesaa meget til mig selv som til dig. Jeg har hverken den Kraft eller de Gaver, som du vil tillægge mig. Jeg søgte en eensom Huuslærerpost for at stræbe at danne mig til Præst, for at blive klar og sikker og virksom, men jeg er endnu bestandig Studenten, der søger og ikke har fundet, fordi jeg ikke søger, som det sig bør. Paa en Prædikestol tør jeg ikke træde, og dog troer jeg, at vi skulle være et Folk af Præster, saa at man vel kunde være en god Præst, skjøndt man mangler et særegent gejstligt Talent, naar man blot har Livets Fylde. Et poetisk Talent har jeg vel, men Vennernes Bifald har ikke kunnet overtale mig om, at det er stort nok til at bygge et Liv paa, og er det ikke det, saa er min Rolle som Poet udspillet, thi to Ting kan jeg ikke være. Jeg staaer altsaa ved et Enten—Eller, som binder mig til det samme Sted, fordi jeg ikke veed, hvad Vej jeg skal gaae, og havde Lyst til at betræde dem begge. Lykkelig den, der kun har eet Kald, lykkelig Haandværksmanden, der kan bestride det, som er ham beskikket! Dog har jeg prøvet at bringe det til Afgjørelse. «Intrigerne» har jeg omarbejdet og indsendt til Theaterdirectionen for to Maaneder siden, uden at have faaet Svar endnu, og af det nye har jeg udført omtrent 1½ Akt. s. 85 Fransk Talent til at lægge Planer og slynge Intriger mangler jeg, og det er i vore Dage en væsentlig Mangel. Jeg har derfor prøvet paa noget Nyt, en « Vaudeville-Komedie », hvor de ringere γ : de mere prosaiske Figurer ere Vaudevillepersoner, som have Sangen til deres højeste Udtryk, de højere derimod — ligesom Skomageren i «Gjenboerne» — (med den Forskjel, at de her ere virkelige Mennesker) — i deres indbyrdes Forhold blive virkelig lyriske, tale paa Vers. Scenen er paa en Gaard i Nordsjælland; en udbrudt Forbryder, to fødrende Studenter (den ene alvorlig — varm, forstaaer ikke Spøg, fordi han ikke har stukket Næsen dybt nok ind i Hverdagslivet, — den anden praktisk, snaksom, prosaisk), to Elskerinder til dem (til den sidste svarer en praktisk jydsk Pige — som jeg holder meget af), en Generalkrigskommissær, som er begejstret, en ulykkelig Birkedommer, hvis Embede bestyres af hans Kone, endelig en blaseret, udlevet Forstkandidat, som har sin Styrke i maliciøs Vittighed — ere Personerne. Jeg har i mit Landliv vundet noget Bekjendtskab til Embedsmænd og Bønder og fremfor Alt til Naturen, som i alt Fald vil bære nogen Frugt. Om man har Lov til paa Scenen, som i Bøger, at angribe Tingenes Orden, vort demoraliserende Fængselsvæsen — naturligviis indirekte gennem Karaktererne, ikke i plougske Monologer, — veed jeg ikke, men jeg har maattet gjøre det. Forbryderen lader jeg, trods den hegelske Lære om s. 86 Statens Absolutthed, undslippe, — forresten vilde han, hvis jeg kan udføre, hvad jeg har tænkt, blive Noget for dig. Stykket skal være i fire Akter.

Musikken til «Gjenboerne» veed jeg ikke ret, hvad du mener med. Størstedelen blev jo ledsaget af Fortepiano, saa den er jo ikke videre kunstig udsat. De bellmanske Sange har du, Resten kan du jo, undtagen Gefion og Gylfe, som jo nemt kan faaes, da den er udkommen særskilt for 1 & 8 β eller 2 & Ønsker du forresten at faae, hvad Jung har, skal jeg tale med ham.

Jeg boer endnu paa Kokkedal og er glad over min Ro. I disse Dage er jeg herinde, da Laura^{*)} havde Bryllup i Forgaars, viet i Frederiksberg Kirke af Tryde. Jeg havde en Invitation til dig til Brylluppet, som jeg forsømte at sende, hvorfor jeg ogsaa har faaet Skjænd, skjøndt du vel ikke kunde komme alligevel. Nu boer de paa Christianshavn i en hyggelig Lejlighed. —

Til din Fødselsdag sendes dig alle gode Ønsker og Forsikringen om min broderlige Hengivenhed til Enden. — Forsøm nu ikke den begyndte Forbindelse imellem os! det er haarde Tider, vi leve i, det er vanskeligt at bevare sit Klenodie ubesmittet, vi maae holde sammen og hjælpe hinanden. Du har haft megen Kamp udad, den kjender jeg neppe endnu, men det er indadtil, vi skal bevise vor Styrke, det er meest i denne, den s. 87 tungeste Kamp, at Venskabet skal bære Frugter. Klarhed over sig selv er altid en Hovedsag — vaager og beder — klar dit Indre for mig — ret tidt; jeg svarer.

Din
Christian H.